

RACHEL GIBSON

Az én pasim...

FORDÍTOTTA SZIEBERTH ÁDÁM

RACHEL GIBSON

Az én pasim...

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Rachel Gibson: *Any Man of Mine*

Copyright © 2011 by Rachel Gibson

All rights reserved.

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC.

Hungarian translation © Szieberth Ádám, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó, az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó Szabó Tibor Benjámin

1086 Budapest, Dankó utca 4–8.

Tel.: 1-235-5030

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

Az én pasim...nem profi sportoló! (Azok kíméljenek!)

1. FEJEZET

Hogy Sam LeClaire egy jóképű szarházi, abban mindenki egyetértett, a sportújságíróktól a jégmamákig.

Így gondolta az ágyneműjébe gabalyodott lány is. Aki igazából nem lány volt, hanem nő.

– Nem értem, miért ne mehetnék veled – szólalt meg.

Sam, aki éppen a kék csíkos nyakkendőjével bíbelődött, most feljebb emelte a fejét, hogy lássa a tükörben az ágyát, meg az abban heverésző topmodellt. Akit Veronica Del Torónak hívtak, de mindenki csak a keresztnévén emlegette, mint Tyrát meg Heidit meg Gisele-t.

– Azért, mert nem tudtam, hogy a városban leszel – magyarázta vagy tizedszer Sam. – És bunkóság az utolsó pillanatban beesni plusz egy vendéggel. – Az igazi ok persze nem ez volt...

– De én Veronica vagyok.

Tessék, itt az igazi ok: a csaj bunkó és narcisztikus! Nem mintha Sam ezt a rovasára írta volna, hiszen tőle sem állt távol a bunkóság és az önimádat. De bármit is hordanak össze róla a firkászok, ő igenis tud viselkedni, ha kell! És azt is tudja, mikor kell...

– Marad kaja mindenkinek, ne félj – tette hozzá a lány.
– Tudod, hogy nem eszem sokat.

Vagy inkább egy falatot sem... Samet többek közt ez irritálta Veronicában: hogy soha nem evett semmit! Mindig annyi kaját rendelt, mintha az éhhalál szélén állna, aztán csak turkált benne.

Sam feljebb húzta a nyakkendőre kötött csomót, majd állát elfordítva legombolta a gallérját. – Már hívtam neked taxit – mondta, majd a tükörben leste az ágyból kikelő Veronicát. A lány úgy lépkedett a szőnyegen, mintha a kifutón lenne. Végtelen hosszú volt keze-lába, a keble pedig dús, de szinte meg se rezzent.

– Mikor jössz vissza? – kérdezte, majd átkarolta Sam derekát, a széles vállára támasztotta az állát, és nézte, nézte a férfit a sötétbarna szemével.

– Későn – felelte Sam, aki most a másik oldalra billentette a fejét, és miközben a gallért gombolgatta, a komódon díszelgő bajnoki gyűrűre tévedt a tekintete. A Stanley-kupa győzteseit megillető, fehér és sárga színben játszó aranygyűrűn összesen százhatvan gyémántból, smaragdból és zafírból állt össze a klub logója. A karika egyik oldalára rávésték magát a kupát az évszámmal, a másikra pedig Sam nevét és a meze számát. Sam aznap elővette, hogy megmutassa Veronicának, de az ujjára húzni nem akarta. Ő ugyanis nem hordott ékszert – de ha hordott volna, akkor is túlzás lett volna a teljes alsó avagy proximális ujjpercét lefedő gyűrűkolosszus. Igen, az a gyűrű túlment minden határon – még Sam LeClaire határain is. Pedig ő szerette, ha valami túlmegegy minden határon...

– Milyen későn?

Sam most az éjjeliszekrényen álló órát nézte a tükörben. Már fél hét volt, és az esküvő hétkor kezdődött. Igazából

nem lett volna ideje Veronicára, de hát a lány nem fordult meg túl sűrűn Seattle-ben, és azt ígérte, hogy csak egy gyors numerára ugrik föl... Sam tudta, hogy több esze is lehetett volna. Hiszen Veronica az Veronica: nála semmi sem megy gyorsan. – Nagyon későn – mondta. – Mikor megy a géped?

– Reggel – sóhajtotta a lány, és a hosszú ujjai följebb siklottak Sam ünneplő ingén, egészen a kőkemény mellizmáig. – Megvárhatlak...

Sam megfordult. Veronica két tenyere visszacsúszott a derekára. – Nem tudom, mikor érek haza – mondta. – Ez a buli nagyon elhúzódhat. – Annyira azért nem, hiszen nyakukon az alapszezon nyitómeccse: már csak öt nap... Sam Veronica vállá mögé simította a lány fekete haját. – Hívj fel, ha legközelebb erre jársz.

– Az csak hónapok múlva lesz. Ki tudja, hol hokizol te már akkor? – felelte Veronica, majd lehanyatlott a keze, és elindult az ágy felé.

Sam legeltette egy kicsit a szemét a sovány popsiján. Miközben a lány belelépett a falatnyi bugyijába, arra gondolt, hogy Veronicát elég sok mindenért lehet szeretni. Szerethető például az arca, a teste, sőt, még a felszínessége is. Igazán nem gond, hogy a szép fejecskejében nem kavarognak mélyenszántó ideák – hiszen ha valaki sekélyes, az alapjában véve abszolút nem gáz. Igen, tök jól el lehet lenni úgy, hogy az ember csak a felszínt kapirgálja, nem muszáj fejest ugrani a töprengés feneketlen kútjába! Sokkal könnyebb úgy az élet... – Hiszen úton-útfélen összefutunk – mondta Sam.

– Az igaz. – Veronica áthúzta a fején a piros pólóját, majd belebújt a farmerjába. – De addigra tuti, hogy összeszedsz egy csúnya monoklit.

Sam elvigyorodott. – Az is igaz – felelte, miközben magára öltötte az ünneplő zakóját. Az előző szezonban Pittsburghben futottak össze „úton-útfélen.” Sam a Penguins ellen ütött egy gólt, lehúzott négy percre a büntetőpadon, és beszerezte az idény első komolyabb monokliját. Lehet, hogy a csaj az idén sem hoz több szerencsét...? Sam a khaki nadrágja farzsebébe dugta a tárcáját.

– Tavaly szanaszét volt verve az a csodaszép arcod – mondta Veronica, miközben belebújt a cicasarkú cipőjébe.

Nem volt az olyan vészes: egy-két öltés, meg pár kisebb zúzódás... Történtek vele durvább dolgok is az NHL-ben lehúzott tizenhat év alatt.

– Inkább modellkedned kéne.

– Inkább nem, kösz. – Sam pár éve csinált egy alsógatyás Diesel-reklámot, de a forgatáson szétunta az agyát. A nap nagy része azzal telt, hogy ő egy fehér gatyeszban üldögélt, a stáb pedig a különböző beállításokon agyalt. A szorgos munka meghozta gyümölcsét: Sam büszkén feszített egy rakat óriásplakáton meg egy csomó magazinban. Gyakorlatilag kilógott mindene – és bazi nagy volt mindene. A csapattársai halálra szívatták, az anyukája pedig egy hónapig nem mert mutatkozni a templomban. Sam akkor egyszer s mindenkorra eldöntötte, hogy meghagyja a modellkedést azoknak, akiknek mindez még tetszik is. Az olyan fasziknak, mint David Beckham...

Együtt vonultak ki a belvárosi loft lakás hálósobájából. A kégli nyitott belső terében sötét árnyak ölelték át a bőrhuzatú bútorokat, mintázatot rajzolt a fapadlóra a tompuló napfény.

Sam tartotta az ajtót Veronicának, majd bezárta a lakást. A lift felé lépkedve a San Jose Sharks elleni, öt nap múlva esedékes meccsen járt az esze. Igaz, hogy a Cápák tavaly csak a play-off első fordulójáig jutottak, de ettől még nem lehetnek biztosra ellenük. De nem ám! Hiszen ki vannak éhezve a sikerre, a Chinooks néhány játékos a pedig kicsit túltolta a bulizást a holszezonban. Persze ő sem maradt ki a jóból, de azért nem hájasodott el, és köszöni, jól érzi magát a mája is... Johan és Logan viszont cipel vagy négy-öt fölös kilót deréktájon, Vlad pedig úgy piált a szabadsága alatt, mint egy kimenős matróz. A klub Walker Brooksnak adta a csapatkapitányi karszalagot – és ebben nem volt semmi meglepő. Hiszen az utóbbi években ő volt a kapitányhelyettes...

– Imádom az esküvőket – szólalt meg a liftnél Veronica.

Mindenki biztosra vette, hogy Alexander Devereaux lesz a cserecséká, de hivatalosan még nem jelentették be. Sam előtt is meglebegtették a magas tisztséget, de ő nem harapott rá. Tudta jól, hogy a felelősségérzet nem tartozik az erényei közé – és neki ez így abszolút megfelelt.

Beléptek a liftbe.

– Te nem? – kérdezte Veronica.

– Mit nem? – kapta föl a fejét Sam, miközben megnyomta a földszint gombját.

– Nem imádom az esküvőket?

– Nem különösebben – jelentette ki Sam. A maga részéről úgy gondolta, hogy valószínűleg egy esküvő sem nagyobb buli, mint a Stanley-gyűrű átadása...

Csendben lifteztek le a ház előcsarnokába. Miután kiléptek a fürkéből, Sam a lány derekára tette a kezét. Kinyílt

előttük a rozsdamentes acéllal súlyosbított üvegajtó, és már látták is a járda mellett várakozó sárga taxit.

Sam búcsúcsókot nyomott Veronica szájára.

– Hívj, ha legközelebb erre jársz. Nagyon szeretnék újra látni – mondta, miközben rácsukta a lányra a taxi ajtaját.

Ködös fellegek borultak a sötétedő város sziluettjére. Sam elindult a kétsaroknyira lévő Fourth Avenue felé: a Rainier Clubba igyekezett. Az épületek visszaverték a város zaját. Sam a kirakatok üvegében nézegette magát. A szél megemelgette a blézere hajtókáját, és incselkedett a homlokába lógó, szőke fürtjével. Sam fázósan megborzongott, és állig begombolkozott: nem volt ínyére a nyirkos, fagyos idő.

Aztán továbbhaladt a zsúfolt járdán, és hamarosan szemébe ötlött a patinás, exkluzív klub. Tömény pénzszagot árasztottak az ódon téglafalak meg a gondosan nyírt pázsit. Sam érzékelte, hogy megfordulnak utána az emberek, és a nevét is hallotta párszor. Ilyenkor intésre emelte a kezét, de nem állt meg. Az, hogy ennyien felismerik az utcán, az újdonság erejével hatott rá. Rajongótábora persze addig is volt: sokan követték a pályafutását, és vásároltak a nevével ellátott, számozott mezt. De amióta júliusban megnyerték a Stanley-kupát, százszor olyan híres-hírhedt személyiséggé vált, mint addig. Őt ez nem zavarta különösebben, hiszen a rajongónak bőven elég egy autogram vagy egy kézfogás. Ennyire pedig bármikor futja...

Sam két keresztutca közt félúton felnézett, és átvágott az úttesten. Arra gondolt, hogy igazán kegyes hozzá a sors: hiszen a Seattle Chinooks az előző szezonban megnyerte a Stanley-kupát, így a neve az idők végezetéig ott fog díszelni a legbecsesebb jégchokitrófeán. Amikor a kupát magasba

emelve körbekorcsolyázott a hazai közönség előtt... Mosolyt csalt az arcára az emlék.

A csúcására ért a karrierje. Véres verejtékkel, kőkemény munkával elérte kitűzött céljait, és legszebb álmaiban sem gondolta volna, hogy valaha ennyi pénze lesz. De lett, és örömmel költötte minden földi jóra: ingatlanokra, márkás öltönyökre, finom borokra, meg még finomabb nőkre.

A Rainier Club fekete ponyvatetős bejáratánál szívélyesen üdvözölte az ajtónálló. A magánélete is egész jól alakul, állapította meg magában: nincs egyetlen, kitüntetett szíve hölgye, és ez neki tökéletesen megfelel. Szeretik a nők, ő pedig visszonszereti őket – néha talán jobban is, mint kéne...

Az exkluzív klub fensőbbes önteltséget sugárzó, fényűző belső tere láttán hirtelen erős késztetést érzett, hogy levegye a cipőjét. Mint régen, amikor a mamája új szőnyeget vett... A széles lépcső tövében már ott lebzseltek páran a fiúk közül. Mintha őket is feszélyezte volna kissé a helyszín, de amúgy jól néztek ki a drága öltönyben feszítő, napbarnított hokisok. Akiknek két hónap múlva könnyen lehet, hogy monokli éktelenkedik a szemük alatt, és pár öltésen is túl lesznek...

– Szép tőled, hogy ideértél – mondta Samnek Daniel Holstrom, a csapat csatára.

Az emeletről hárfazene hallatszott. Sam felhúzta az ünneplő inge kezelőjét, és a Tag Heuer karórájára pillantott.

– Még van tíz perc – mondta. – Ti meg mire vártok itt?

– Vlad és Logan még nem futott be – válaszolta Marty Darche, a kapus.

– És Savage? – kérdezte Sam. Ty Savage, a Chinook korábbi csapatkapitánya volt a vőlegény...

– Úgy tíz perce találkoztunk – mondta Daniel. – Eddig csak a jégen láttam izzadni... Szerintem attól fél, hogy a menyasszony észhez tért, és meg sem áll Vancouverig.

Marty egy icipicit lehalkította a hangját. – Fent legalább négy playmate-et láttam!

Ez nem volt meglepő, hiszen a menyasszonyt, a Seattle Chinooks tulajdonosát, korábban *Az Év Playboy-Playmate*-jének is megválasztották. – Jó bulinak ígérkezik – mondta nevetve Sam, de ekkor felsejlett a látóterében egy csillámló, vörös lófarok meg egy bársonyos arc. A mellette elsuhanó női alak látványára felkapta a fejét. Torkára forrt a röhögés, és szinte kővé dermedt. Követte a szemével az előcsarnokon átvonuló lófarkat, amelynek gazdája a bejárati ajtó felé haladt. Fülhallgató volt a fején, és folyamatosan beszélt a szája elé belógó parányi mikrofonba. A testét körülölelő fekete szveterhez fekete nadrág társult, és az utóbbira rá volt csíptetve egy kis elem. Sam LeClaire szemöldöke összeszaladt, és a gyomra fenekén tócsába gyűlt a sav. Ugyanis a főbejárat felé suhanó lófarok gazdája volt talán az egyetlen nő a föld kerekén, aki nem szerette őt – sőt mi több, utálta, mint a szart...

Daniel Holstrom máris a vállára tette a kezét.

– Figyelj, Sam, az nem a feleséged?

– Neked van feleséged? – fordult kíváncsian a bejárat felé Marty.

– *A volt* feleségem – mondta nyomatékkal Sam. Már nem csak a gyomra fenekét rágta a sav...

– Nem is tudtam, hogy nős voltál – jegyezte meg Marty. Daniel ezen úgy hahotázott, mint valami frenetikus poénon.

Sam a szeme sarkából egy szúrós pillantást lövellt rá, a néma figyelmeztetés azonban csak még harsányabb kacajra fakasztotta a csapat szélsőjét. De így legalább nem szólalt meg: megkímélte a társaságot a mocskos részletektől, pedig tudott volna mesélni az ittas Sam LeClaire kiruccanásáról, amelynek végállomása egy gagyi vegasi esketőkápolna lett...

Sam még hosszú másodpercekig kémlelte a bejáratot, mielőtt nekivágott volna a lépcsőnek. A lófarkas hölgyet úgy hívták, hogy Autumn, és valóban gyönyörű volt, de kiszámíthatatlan, akár az ősz. Sokszor csak úgy ontotta magából a kellemes melegséget, de ettől még másnap simán lefagyhatott tőle a férfiak töke...

Sam felért az emeletre. A hárfázó hölgy mellett elhaladva az járt a fejében, hogy ez nagyon nem hiányzott. Rühellte a meglepetéseket: rosszul tűrte, ha készületlenül éri valami. Szerette látni, milyen irányból érheti ütés.

Egy rövid folyosón haladt tovább, ahol csak elvétve lézengett egy-két vendég. Nem számított rá, hogy itt viszontláthatja az exét, pedig ez tulajdonképpen nem is volt annyira meglepő. Hiszen tudhatta, hogy Autumn esküvőszervező, avagy rendezvény-szervező, aminek ő előszeretettel titulálja magát. Pedig ugyan mi a különbség? Esküvő vagy rendezvény, nem tök mindegy? Ugyanaz a zsidbasztó cirkusz... Jellemző, hogy Autumn ebből is olyan nagy ügyet csinál, mint minden semmiségből.

– Óhajtja aláírni a vendégkönyvet? – kérdezte Samtól egy kis, kerek asztalnál ülő nő. Sam nem az a típus volt, aki az ügyvédje nélkül bármit is aláír, de a nagy, barna szemű nő rávillantott egy mosolyt, és ő már indult is. A nő egy keblére

feszülő, piros cuccban pompázott, és csilivili hajpánttal fogta hátra sötét haját.

Sam, aki nagy rajongója volt a feszes cuccoknak meg a csilivili kiegészítőknek, viszonzta a hölgy mosolyát.

– Persze – mondta, mire a nő a kezébe nyomott egy röhejes írószerszámot, amelyet jókora hófehér madártoll ékesített. – Szép a hajpántja – fűzte hozzá Sam.

A nő megérintette a szóban forgó hajpántot, és elpirult, mint aki nincs hozzászokva, hogy bókolnak neki.

– Most szórakozik a hajpántomon?

– Nem. Tényleg jól áll.

– Kösz.

Sam előrehajolt. A nyakkendője súrolta a fehér vászonabroszt.

– A menyasszony vagy a vőlegény rokona? – kérdezte.

– Egyik sem talált. A Haven Event Managementnél dolgozom.

Sam arcáról leolvadt a mosoly. Szóval a csaj Autumn munkatársa! Autumn Haven... A keresztnéve nagyon is illett rá, a családneve viszont totális ellentmondásban állt az egész lényével. Még hogy biztos menedék! Ja, persze! Biztos van óriás garnélarák is, néma sikoly, meg cuiki, doromboló puma...

– Vigyázzon, meg ne ártson a nagy lazaság – mondta a hajpántos nőnek Sam. Visszaadta a tollat, majd folytatta útját a nagyterem felé, ahol a ceremóniamester megmutatta a helyét. Elindult a fehér rózsaszirmokkal teleszórt, vörös szőnyegen az első sorok felé, ahol már majdnem minden helyet elfoglalt a válogatott társaság: hokisok, feleségek, barátnők. Sam egyből kiszúrta az egymás mellett ülő Ross ikreket, Bót és Chelsea-t, akiket Mark Bressler, a volt csapatkapitány

és Faith asszisztense, Jules Garcia fogott közre. Az ikrek a klubnál dolgoztak valamilyen minőségben, és Mini Pit (azaz Minipitbull), illetve Kisfőnök névre hallgattak.

Sam elfoglalta az utolsó szabad helyek egyikét Frankie Kawczynski, a csapat nehéztüzére mellett. Elöl, az irdatlan méretű kőkandallónál, amelyet vörös rózsából meg valami fehér virágból font girlandok ékesítettek, egy kék öltönyös férfi álldogált. Bibliát tartott a kezében. Nyilván ő a prédikátor, gondolta Sam. Vagy talán a békebíró? Mindenesetre tuti, hogy nem Elvis-imitátor...

– Helló, Sam. Daniel és Marty még mindig a földszinten lófrál? – kérdezte Frankie.

– Ja – mondta Sam, és az órájára pillantott. Jobb, ha sietnek a fiúk, nehogy a menyasszony beelőzze őket! Hiszen ez olyan esemény, ahova hajszálpontosan kell érkezniük, mert az, hogy tönkretegyék Faith Duffynak, a Seattle Chinooks tulajának az esküvőjét, egyszerűen nem opció. Ha opció lenne, akkor ő sem ülne itt öltönyben-nyakkendőben, és nem várná az óráját nézegetve, hogy mikor kezdődik már a show. Amitől ő már előre retteg, de a volt felesége tutira élvezni fogja...

A teremben felszerelt hangszórókból esküvői zene áradt, és a hátrapillantó Sam felismerte a menyasszony anyját. A belépő hölgy rendszerint testhez simuló cuccokban, méretes ékszerekkel megpakolva járt-kelt, de most visszafogta magát. Egyszerű piros ruhában jelent meg, kiegészítőként pedig beérte a kis virágcsokorral meg a karjában tartott csahos fehér ölebbel. Amelynek, a csahos ölebekre jellemző módon, masnit kötöttek a fülére. A masni persze piros volt, hogy passzoljon a gazdi körméhez...